

Tineri interpreți

Este, în adevăr, emoționant de observat faptul că un grup de foarte tineri muzicieni ne-a oferit o seară de muzică de cameră în care bunul gust s-a întilnit — în mod convingător și elocvent — cu angajarea interioară de asemenea autentică, a interpretelor. Căci pianista Luminița Ghencea, clarinetistul Ștefan Korody și violoncelistul Iosef Calef sînt tineri muzicieni cunoscuți în viața de concert din aparițiile lor anterioare cu totul meritorii, marcate — în mod evident — de tendința de depășire a momentului pe care îl parcurg. Distingem — de această dată — în cîntul lor etapele unei maturizări, ale unei consolidări a gândirii muzicale; stabilitatea acestora dobîndește acum temeiuri mai profunde într-o perspectivă mai largă a acțiunii interpretative. Sînt reflexii pe care ni le-a suscitât interpretarea atît de integră, sensibil fundamentată a marelui *Trio în la minor* de Brahms, dar — în egală măsură — aceeași fundamentare a tactului și a bunului gust muzical le distingem și în realizarea structurilor compozitorului tirgu-mureșan Adam Csako; stilul improvizatoric a fost susținut aici de un tonus vitalizator pe care l-am fi dorit prezent și în interpretarea *trio-urilor* aparținînd lui Mozart și Beethoven, lucrări realizate însă, parțial. Și totuși pianista Luminița Ghencea păstrează o reală distincție în ținuta sa interpretativă, un simț permanent al colaborării subtile și lucide cu partenerii formației; sînt disponibilități pe care le-am reținut și în cîntul atît de maleabil al clarinetistului Ștefan Korody, în pofida rateurilor sale accidental scăpate, sau în evoluția — în adevăr camerală — a violoncelistului Iosef Calef a cărui atenție trebuie să se îndrepte, în continuare, către îmbunătățirea și diversificarea calității sunetului.

DUMITRU AVAKIAN

Formații ale Conservatorului din Iași

Formațiile muzicale studențești ale Iașului și-au făcut în ultimii ani un obicei de a vizita Capitala, de a se supune unor confruntări, întotdeauna pline de roade, cu publicul, colegii și criticii Capitalei.

Născute în vîltoarea profundelor transformări pe care Iașul le-a trăit în ultimii ani, (odată cu venirea în străvechiul oraș moldovenesc a unor cadre de înaltă pregătire muzicală), ansamblurile universitare ale Iașului au devenit indiscutabil formații muzicale de prestigiu național, capabile să intre în competiție cu celelalte ansambluri de gen ale țării.

Am ascultat în această nouă întilnire cu ieșenii, Cvartetul studenților premiat vara trecută la Concursul Cvartetelor studențești de la Brașov, Corul „Animosi” al lui Pautza — replică încununată de succes a celebrului „Madrigal” bucureștean —, ansamblul „Nuova Consonanza”, dirijat de Vicente Țușcă și un concert al orchestrei Conservatorului „George Enescu”.

Dintre acestea, ne vom referi la Concertul orchestrei simfonice a Conservatorului.

Desigur, impunătoarea *Simfonie brahmsiană în Re major* a sunat în multe momente neîncheiată, narticulată; desigur că în unele episoade ale simfonicii (în program *Simfonia a II-a* de Brahms, *Concertul nr. 2 în sol minor* de Saint-Saëns — soliștii Sofia Cosma — și prima audiție a piesei ieșeanului Cristian Misievici — *Episoade pentru mezzo-soprană*,

recitator și orchestră — soliștii Mihaela Agachi) s-a pierdut câteodată elementele esențiale ale partiturilor; desigur că am fi preferat să ascultăm un student (și nu chiar un excelent profesor) drept solist al acestui concert — dar am asistat în ansamblu, la un concert de ținută profesională, un concert în care s-a cîntat cu bucurie și înflăcărare tinerească, un concert care a demonstrat existența la Conservatorul ieșean, mai bine zis, capacitatea primei instituții de învățămînt muzical a Iașului de a făuri instrumentiști de valoare, de a crea schimbul de orchestranți atît de necesar formațiilor țării.

O mențiune specială pentru arta dirijorului Cornel Calistru, capabil să unească, printr-un gest autoritar și eficient, masa orchestrală, o notație deosebită pentru surprinzătoarea personalitate compozițională a studentului Cristian Misievici, autor al unei lucrări ce vădește meșteșug, temeinică asimilare a tehnicii compoziționale, simțul culorilor orchestrale, gust arhitectonic, dorința de a rosti un mesaj original.

Fără îndoială, concertul studenților ieșeni a fost o manifestare de maxim interes chiar și în această ultimă parte a stagiunii în care nu ne putem plînge că sîntem lipsiți de momente muzicale realmente captivante.

IOSIF SAVA

În Sala mică a Palatului am ascultat, între altele, corala *Animosi* a Conservatorului din Iași, care a prezentat, sub conducerea dirijorului Sabin Pautza, cîteva coruri ale compozitorilor noștri.

Formația ne-a lăsat o bună impresie: cînt moderat, îndeobște în piano, dar și cu nuanțe expresive adecvate textului muzical. Impresionantă, în mod deosebit *Miorița* cu care a debutat corul: cînt dramatic, la unison, realizat cu multă simțire, într-o liniște și cu un sentiment puternic, comunicativ, uneori cutremurător. Au urmat coruri pe teme populare de Ilarion Cocișiu-Pautza (*Rujă, Rujă*) și de Achim Stoia (*Hai Mîndro — Hop și șe*) armonizate simplu, clar, consonant. A fost cîntat și un cald cîntec de leagăn de Vinicius Grefiens și am savurat ritmica specifică, sacadată, sincopată, a *Suitei din Oaș* de Darius Pop. Doru Popovici a fost reprezentat prin *Limba noastră*, cîntec armonizat sobru, modal, cu unele cromatisme glăcute auzului, cu o polifonie simplă, olară. Cunoscuta *Chindie* de Alexandru Pașcanu este importantă prin faptul că reprezintă o consemnare vie și nesofisticată a acestei hore populare a cărei melodică e de o accesibilitate largă. A fost cîntată cu acea ritmică de mare vitalitate proprie jocului respectiv. Tînărul compozitor Vasile Spătăreanu are o realizare recentă, interesantă: *Omagiu lui Picasso*. El pleacă de la gregoriană temă *Dies Irae* pe care o polifonizează, o diversifică, imprimîndu-i sensuri expresive puternice, majorate de folosirea economică și oportună, judicioasă, a elapotelor. Lucrarea bine interpretată s-a bucurat de un legitim succes. Corala Conservatorului ieșean s-a dovedit o formație activă, disciplinată și dornică, în frunte cu dirijorul său Pautza, de realizări cît mai frumoase. I-am sugera însă să renunțe pe cît e cu putință la acele *glissandi coboritoare* care aplicate deseori cîntecelor în final riscă să ducă interpretarea către un manierism cu totul nedorit.

Apoi formația *Nuova consonanza* ne-a prezentat o „mostră” a posibilităților sale, executînd mai întîi *Octandre* de Varese, marele precursor al muzicii concrete care a explorat intens posibilitățile instrumentelor tradiționale, lărgind diapazonul sonorității clasice cu înglobarea și a diferitelor zgomote.